

OFF THE RECORD

AZ ELHALLGATOTT
IGAZSÁG

CAMRYN GARRETT

Dream
válogatás

OPEN SECRET

A tizenhét éves Josie Wright az írásban teljeseodik ki, amióta csak az eszé tudja. Ez a tevékenység tartja benne a lelket akkor is, amikor minden más kész örültek háza körülötte. Szóval amikor megnyer egy versenyt, amelynek fődíja, hogy megírhatja egy híresség portréját a Deep Focus magazin számára, egyszerre lesz izgatott és ijedt. De készen áll. Megbirkózik a feladattal.

Josie hamarosan egy többállomásos turnéra indul, ahol csillogó hírességeket, fantasztikus stábtagokat, faarcú producereket és különönc stylistokat ismer meg. Nemsokára azon kapja magát, hogy érzelmeket táplál portréja tárgya, a káprázatos, fiatal színészpálya, Marius Canet iránt. Josie világa olyan gyorsan kitér, hogy nem tudja, épp repül-e vagy zuhan. De amikor egy fiatal színésznő beavatja őt egy szörnyű titokba, a válasz egyértelmű: nyakig belekerült ő is.

Egyre több nő beszámolója kapcsolódik össze. Josie le akarja leplezni a felelős férfit, de vonakodik felszólalni. Nem biztos benne, hogy ezt a történetet az ő tiszte elmesélni. Mi van, ha cserbenhagyja a nőket, akik rábízta a történeteiket? Mi van, ha ez a dolog véget vet írói karrierjének, mielőtt elkezdődne? Rengeteg oka van rá, hogy ne folytassa a küldetést. De ha Josie nem lép közbe, akkor ki fog?

LOUISA WELLS

LOUISA WELLS

CAMRYN GARRETT

New Yorkban született, és ott is nőtt fel. 2019-ben felkerült a Teen Vogue Under 21, és a Glamour College Woman of the Year listájára is. Első regénye, a Pozitív, olyan lapoktól kapott dicséző kritikákat, mint az Entertainment Weekly, a Today Show és a The Guardian, amely „vicces, melegszívű és átgondoltan szexpozitív” debütálásnak nevezte a tizenéves írónő regényét. Camryn Garrett a filmek iránt is érdeklődik. Műveit már kilenc nyelvre fordították le.

Tudj meg többet a könyvről:

www.camryngarrett.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Gyors tempójú mű. Szellemesség, tökéletes dialógusok és igazán emlékezetes karakterek varázsolják felejthetlenné. Ellenállhatatlan, ugyanakkor egy kérlelhetetlenül feminista történet.”

Kirkus Reviews

„Camryn Garrett könyve igazán fantasztikus történet, és a #MeToo-mozgalom figyelemre méltó tanúságtétele.”

School Library Journal

„Csodálatos portré egy nőről, aki megtalálja saját hangját, és meg is tanulja használni azt.”

Publishers Weekly

„Magával fogja ragadni az olvasókat a hírnév és újságírói feddhetetlenség felnőtt világában navigáló fiatal főhős állhatatossága, ügyessége és bátorsága.”

Booklist

„Akárcsak Camryn másik könyvében, most is nagyon tetszett az írásmód. Olyan könnyű olvasni, és rendkívül eleven is. A cselekmény gyorsan pörög, egyensúlyt teremtve a komoly, a szórakoztató és a filmvilág színpalái mögött lejátszódó jelenetek között. Arányosan bánik a romantikus cselekményszállal és a történet szálainak vezetésével. Őszintén nem tudtam letenni, és nagyon ajánlom mindenkinek.”

Reading, Writing and Me

CAMRYN GARRETT

OFF THE
RECORD

AZ ELHALLGATOTT
IGAZSÁG

— részlet —

@JosieAzÚjságíró: Segítség, elfelejtettem hogyan kell írni.

1. FEJEZET

Ötször írtam át ugyanazt a mondatot. Bárhogyan is csoportosítom a szavakat, nem hangzanak elég ütősnek ahhoz, hogy nyilvánosságra lehessen hozni őket.

Az világos, hogy a feketékről szóló filmek csak akkor kapnak kritikai elismerést, ha kifejezetten a feketék szenvedésére koncentrálnak. De hol vannak a boldog filmjeink? Léteznek, de sosem látjuk, hogy azok Oscar-díjat söpörnének be.

Pötyögök a billentyűzetemen. Semmi sem változik. Még mindig a nappalim kanapéján ülök, a *Feleségek luxuskivitelben* egyik epizódja megy a tévében. A Word-dokumentumom visszanéz rám, a kurzor bátorítóan villog, mintha hatodszorra is át akarná íratni velem a mondatot. Mégis hogyan kellene befejeznem egy ilyen jellegű véleményblogot? *Összefoglalva az elmondottakat: biztos vagyok benne, hogy a legtöbb ember, aki ezt olvassa, fehér, és nem kíváncsi bőrszínnel kapcsolatos témákra. De kérem, ne mondja le az előfizetését!*

Kis méretre teszem a dokumentumot, átváltok az e-mailjeimre. Nincs új üzenetem. Csak a szokásos e-mailek: egy a Targettől, egy a Spelman Főiskolától, amelyben megerősítik, hogy elküldtem a jelentkezésemet, néhány az Instagramról. Semmi a versenyről. Semmi sem árulja el, hogy nyertem vagy vesztettem.

Remek! Megdörzsölöm a homlokomat, miközben a tévénk fölött lógó *Deep Focus* magazinok borítóit bámulom. Obamaék, Serena Williams és Jimi Hendrix szerepelnek rajtuk. Örök idők óta vannak kifüggesztve oda a kedvenc magazinom legjobb borítói közé. Általában inspirálnak engem.

Most egy kicsit túlságosan szem előtt vannak, miközben a tehetségkutató verseny eredményéről szóló visszajelzésre várok. Ha nyerek, lehetőségem lesz egy igazi címlapsztorit írni a magazinnak. *Én írhatnék címlapsztorit a Deep Focusnak!*

Remegve felsóhajtok. Úgy érzem, túl sok mindenen kell gondolkodnom.

A bejegyzésre *kellene* koncentrálnom, amivel Monique-nak tartozom. Tetszett neki a legutóbbi írásom, és az előtte írott is. Ettől jobban *kellene* érzem magam, de a szorongásomat ez valahogy nem érdekli. A testvéreim szerint mindenen aggódom, még a jelentéktelen apróságokon is, de különösen a nagyon fontos dolgokon.

Újra rápillantok a beérkező e-mailjeimre. Még mindig semmi változás. A mai nap végéig *kellene* visszajelzést kapniuk a nyerteseknek. De miért várnak ilyen sokáig? Mi van, ha nem tetszett nekik az elküldött anyagom, vagy túl éretlennek ítélték az írásomat, vagy épp az riasztotta el őket, hogy túl sokat írok faji kérdésekről?

– Nézzenek oda! Josie ugyanott ül, ahol hagytuk.

Felkapom a fejemet. Apa besétál az ajtón, egyik kezével egy lila bőröndöt húz maga után, a másikkal a háti-zsákját fogja. Nem tudom, Alice miért hoz ennyi cuccot, amikor csak egy órányira lakik innen. Bármelyik hétvégén hazaugorhatna, ha akar.

Apa még mindig a könyvelői szettjét viseli: fehér inget fekete nyakkendővel – és körbelengi a matek és a számok aurája. Rápillant a lenémított tévére. Csillogó ruhákban

feszítő, szőke nők ugranak egymásnak egy hatalmas asztal felett. Megvonom a vállam.

– Háttérzajnak van bekapcsolva – mondom.

Alice a szemét forgatva lép be a szobába. Ugyanúgy fest, mint amikor augusztusban elbúcsúztunk tőle: szakadt farmert visel, afrofonatainak széleit halványlilára színezte, az arcán a rá jellemző, unott kifejezés ül. Úgy tűnik, a főiskola első hónapjai nem változtattak rajta semmit.

– Most épp mit írsz? – kérdezi, és ledobja a földre a háztizsákját. – Újabb ismertetőt a *Feleségek luxuskivitelben*ről?

– Fogd be! – Csak azért írtam azokat az ismertetőket, hogy kitűnjek valahogy, és ezt ő is tudja. – Ez egy komoly írás.

– Legutóbb is ezt mondtad.

Haragos pillantást vetek rá, megnyitom az e-mailem, és elküldöm a cikket, mielőtt becsuknám a laptopomat. Ez a cikk jó lesz. Ha Monique-nak nem tetszik, majd elküldi a szerkesztési javaslatait, ahogy szokta. Legalább jobb, mint egy *Feleségek luxuskivitelben* ismertető.

– Ugyan már, lányok – szólal meg apa. – Hol van Maggie?

– Dolgozik – felelem. – A könyvtárban hálaadás előtti játékok vannak, ezért anya magával vitte Casht. Valószínűleg sokáig kell maradnia, hogy mindent feltakarítson.

– Túl keményen dolgoztatják. – Apa megrázza a fejét, de nincs neheztelés a hangjában. – Mindig is így volt.

Felállok, hogy megöleljem, de megelőz. Mindig tőle kapom a legjobb öleléseket. Aztán visszafordulok, hogy Alice-t is megöleljem, de ő morcosan elhúzódik. Nem is tudom, miért próbálkozom.

Mire ő és apa elpakolják a cuccaikat, anya is hazaér a munkából, ahogy a legidősebb nővérem, Maggie is. Még mindig kötényben és egyenes szárú nadrágban van. Feltartom a telefonomat.

– Maggie a munka hőse – állapítom meg, miközben megnyitom a fényképezőgép alkalmazásomat. – Készítetek egy fotót, hogy szerencsét hozzon.

Maggie elkerekedett szemmel bámul rám, miközben nekem esik.

– Josie, esküszöm, hogy...

– Anya – vág közbe Cash, és közénk áll. – Ne káromkodjatok!

– Igazad van, kicsim – feleli Maggie, ahogy ránéz. – Nem káromkodunk.

Ahogy bemegy a konyhába, kinyújtja rám a nyelvét. Felhördülök.

Nem volt igazi családi vacsoránk együtt azóta, hogy Alice főiskolára ment. Nem arról van szó, hogy nem bírjuk egymást. Csak épp az időbeosztásunk sosem áll össze. Apa sokáig dolgozik, Maggie mindig túlórázik, Alice pedig általában iskolában van. Így legtöbbször a tévé előtt eszünk anya, Cash és én. Cash kicsit meg van illetődve, ahogy a vacsoraasztalnál ül.

Ujjaimmal az oldalamon dobolok, miközben mindenki helyet foglal. Küzdök a késztetés ellen, hogy visszamenjek a géphez, és megnézzem, kaptam-e már választ a versenyt illetően. Vagy hogy Monique válaszolt-e már a levelemre.

Maggie azt mondja, mindig olyan dolgokat csinálok, amiktől szorongok. Azt hiszem, most is ezt teszem. A háttérídom csak a jövő héten jár le, és biztos vagyok benne, hogy jó a cikkem. Csak hát, ha egy dolog miatt aggódom, az hajlamos minden másra is átterjedni. Már előre parázok amiatt is, hogy milyen hírt kapok a verseny eredményéről. Így most már arra is képtelen vagyok, hogy ne jusson eszembe minden olyan eshetőség, ami rosszul sülnhet el a monique-os cikkel kapcsolatban: a cikk magától le-törölődik; Monique utálni fogja, és úgy dönt, hogy soha többé nem akar velem dolgozni; a szavaim túlságosan hasonlítanak valaki máséhoz, és plágiummal vádolnak meg;

Monique rasszistának nevez (annak ellenére, hogy ő is fekete) –, majd eltűnődöm azon, hogy mit fogok írni legközelebb...

Sosincs vége, csak ha írni kezdek. Nem tudom, mi ez. Van valami az írásban, ami képes kikapcsolni az agyamat egy időre.

– Hogy mennek a dolgok Spelmanben, Alice? – kérdezi anya, kikökkentve a gondolataimból. Mindig úgy van felöltözve, mint egy hippi könyvtáros – edzőcipőt és pólót visel, amelyen „A Menő Srácok Olvasnak” felirat díszeleg, pulcsiján pedig rózsaszín olvasószemüveg lóg.

– Nagyszerűen – mondja Alice, és felmarkol egy újabb szelet pizzát a nyitott dobozból. Holnapig nem eszünk házi kosztot, amikor is az egész család átjön hálaadásra. Ennek már a gondolatától is összerándul a testem. – Imádom a pszichológia szakot. Minden órám érdekes. Beléptem egy lányszövetségbe, ami igazán sokat segít abban, hogy úgy érezzem, a közösség tagja vagyok.

– Te? Egy lányszövetségbe? – Felvonom az egyik szemöldökömet. – Tuti, hogy kamuzol.

– Ó, ugyan már! – szólal meg Maggie, felvágva Cash pizzáját. – Igazán kipróbálhat új dolgokat.

Alice önelégülten mosolyog. Jobban szeretem, ha magam vagyok Maggie-vel.

– Valószínűleg te is sok mindent kipróbálsz majd, ha oda jársz jövő ősztől – folytatja Maggie. – Ki tudja? Talán te is csatlakozol egy lányszövetséghez.

Alice felhorkan. Bosszúsan pillantok rá.

– Hát persze – felelem. – Talán. Azt hiszem, majd meglátjuk.

– Sok mindent lehet csinálni a Spelmanen – állapítja meg Alice a szemét forgatva. – Talán olyasvalamit is találsz, amit nem én próbáltam ki először.

Nagyon erősen markolom a bögrémet. Ha anya és apa nem lennének itt, leordítanám Alice fejét, ő pedig valószí-

núleg rögtön visszatámadna. De most rá kell kényszerítenem magam, hogy civilizált emberként viselkedjek, még akkor is, ha ez az egész nem az én hibám.

Középiskolás korom óta a Spelmanbe akarok járni. Oda járt anya, a nagyi és Denise nénikém is. Ez mindig az én álmom volt, de Alice tavaly teljesen váratlanul jelentkezett, és fel is vették. Egyedül arra a főiskolára jelentkeztem, ahogy az mindig is tervben volt, erre most, ha bejutok, meg kell majd osztanom a kampuszt a tesómmal.

Az biztos, hogy ez nem szerepelt az álmaim között.

– Josie néni? – Cash kis kezével felém nyúl. – Mi az a lányszövetség?

– Egyfajta klub – feleli apa, mielőtt én tehetném. – De főiskolásoknak.

– Edd meg az összes zöldséget a tányérodon, Josephine! – mondja anya, és salátát lapátol a tányéromra. – Mindig jobb salátát enni, mint egynél több szelet pizzát. Emlékeztetek, hogy jelen van a cukorbetegség a családjunkban.

Alice és Maggie egymásra pillantanak. Kényszerítem magam, hogy a tányéromat nézzem, de kétlem, hogy ezt anya észrevenné. Állandóan ilyen megjegyzéseket tesz, mintha nem kérdőjelezném meg amúgy is állandóan, milyen falatot teszek a számba.

– Nagyapa? – Cash apához fordul. – Mesélsz nekem egy történetet?

– Vacsora után, kishaver.

Villámmal a salátámban turkállok. Maggie mindig azt mondja, szóljak anyának, hogy érzek, mielőtt elfelejti, amit mondott, de most képtelen vagyok ezt tenni. *Cash is itt van.* Plusz, biztos, hogy vitatkozni kezdenénk, mivel azt mondaná, hogy *csak az egészségem miatt mondja.* Erre ugyan mit felelhetnék, hogy ne tűnjek szemtelennek?

Ahelyett, hogy válaszolnék, felkelek és elkezdem letakarítani az asztalt, mielőtt bárki megkérne rá. Túl akarok lenni rajta, amilyen gyorsan csak lehet.

– Josie, ne menj el! – szól nekem apa a székéből. – Édesanyáddal beszélni akarunk veled. Hatszemközt.

Maggie felkapja Casht, és eltűnik. Alice felkocog a lépcsőn. Árulók.

Általában anya és apa nem *jelentik be* az ilyesmit. Csak beszélni kezdenek. Csupán akkor küldik el a tesóimat, ha a szorongásomról beszélünk. Vágyakozva bámulom az üres folyosót. Inkább vigyáznék Cashre, mint hogy négyszemközt beszéljek anyával és apával.

Azon agyalok, vajon miről is akarhatnak beszélni. Nem vagyok terhes. Nem drogozom, és nem iszom. *Unalmas* vagyok. Csupán iskolába járok, szabadúszó cikkeket írok különböző magazinoknak, és a Cora's Chicken Standben dolgozom, egy lepukkant étteremben pár percnyire innen. Barátom sincs sok. Mindenkinek vannak iskolai barátai. Haverjai, akikkel az osztályban találkozik, leül ebédelni, vagy hozzájuk szegődik az edzőteremben. De már majdnem december van, ami azt jelenti, hogy már majdnem itt a képességfelmérő vizsgahónap, amikor egyetlen végzősnek sem kell fizikai valójában megjelennie az iskolában. Tegnap óta nem láttam a lányokat, akikkel ebédelni szoktam: Jordant és Sadie-t. A jövő héten esedékes két napon kívül, kétlem, hogy újra látnám őket az új évig.

– Mi az? – kérdezem az ajtó mellett állva. A pólómba gyűrve ökölbe szorítom a kezemet. – A spelmanes felvételimről van szó?

Többnyire magam csináltam, de anyának és apának kellett kitölteniük a pénzügyi adatlapot és nekik kellett befizetniük a jelentkezési díjat. Ó, istenem! Pénzügyi gondjaink vannak? Mi van, ha nincs pénzük a főiskolára? Mindig tudtam, hogy bele kell szállnom a költségekbe – a szüleim kaptak ugyan némi kedvezményt a magán középsulimra, mivel Denise néni ügyintéző, de három lánygyermekkel és viszonylag átlagos munkahelyekkel kétlem, hogy megengedhetnék maguknak a főiskolai tandíjat. Mi van, ha olyan rosszul állunk anyagilag,

hogy az én bérem a Coránál már nem elég? Folyamodtunk ugyan pénzügyi segélyért, de mi van, ha nem fog összejönni?

Mély lélegzetet veszek, de az elakad valahol a mellkasomban.

– Nem, nem erről van szó. – Anya megfogja a kezemet, és az asztal felé húz. Még mindig haragszom rá a pizzás megjegyzése miatt, de nehéz sokáig mérgesnek lenni rá, ha ilyen gyengéden mosolyog, és megérint a meleg kezével. – Aggódunk érted, Josephine. Ez minden.

– Aggódtok értem? – Felvonom a szemöldököm, és apa felé fordítom a tekintetem. Nem hiszem, hogy egyszer is pislogott volna, mióta elkezdődött ez a beszélgetés. – De miért?

– Nos – mondja apa –, nem igazán viselkedsz úgy, mint egy tinédzser.

– Ó! – csapok a combomra. – Már megint erről van szó?

Szinte havonta elbeszélgetek velük erről, mióta elkezdtem a középiskolát. Azt hiszem, sosem voltam *átlagos* a szemükben. Mindig is félénk voltam, de azt mondogatták, hogy majd kinövöm. Egészen addig, amíg el nem kezdtem egész szünetekre bezárkózni az iskolai végcébe. Az a hajó már rég elment.

– Csak épp – mondja anya, miközben apára néz –, miután az történt felső tagozatban...

– Jól vagyok – mondom, a legközelebbi széken ülve. – Komolyan, esküszöm. Az évekkal ezelőtt történt.

Apa homlokráncai elmélyülnek.

– Komolyan – ismétlem meg. – Csak el vagyok foglalva a végzős projektemmel meg a sok egyéb feladatommal.

A *nehéz* felső tagozatos időszakom után a szüleim beíratnak egy másik iskolába. Maggie addigra már leérettségizett, Alice pedig nem akarta otthagyni a barátait, szóval én vagyok az egyetlen, aki az Oak Grove-ba járt, egy magániskolába, ahol mindenkinek pénzes szülei vannak. Furcsa és művészi hely. Egy igazi újságíróhoz járhatok órára, és valódi szerkesztőségünk van, amit bátran használhat-

nak a diákok. A vizsgahónap szintén pozitívum. Minden végzős alig várja, mert gyakorlatilag egész decemberben szabadok vagyunk. Gyakorlatilag azért van kitalálva, hogy elkészíthessünk egy nagy végzős projektet. Ez önkéntes alapon történik: vagy beszállunk egy projektbe, vagy pedig egy olyan területen dolgozunk, ami érdekel. Minden diák imádja, a szüleim viszont nincsenek elragadtatva a gondolatától, hogy az új évig itthon vagyok.

Egyikükről a másikukra pillantok. Apa úgy fest, mint akinek szorulása van.

– Nem erről van szó – szólal meg. – Nagyszerű munkát végzel. De nem emiatt aggódunk, Josie.

– Nehezünkre esik nem aggódni érted – mondja anya, mintha begyakorolták volna a szövegüket. – Maggie egy kicsit vad volt, de ő barátkozott, Alice pedig kivirágzott. Tudom, hogy keményen dolgoztál, hogy elkezd a projektet, de...

– Nincsenek barátaid – szakítja félbe apa. – Ez nem normális a te korodban.

– *Vannak...*

Anya a szokásos pillantását veszi elő, amivel azt üzeni, hogy *Vigyázz a szádra, mielőtt megbánod, hogy kinyitottad!* Ezért inkább nem szólok semmit. De mégis mit mondhatnék? Csak azért, mert nem én vagyok az elnöke minden klubnak, mint ahogyan Alice volt, vagy nincs sok barátom, mint Maggie-nek, nem jelenti azt, hogy valami baj van velem.

Persze, lehet, hogy nincsenek legjobb barátaim a suliból, de hány embernek vannak? És most komolyan, hányan fognak továbbra is beszélni egymással közülük, ha egyszer eljön a május, és mind leérettségizünk? A legtöbbször még csak nem is kedveli egymást. Ezért van az, hogy az osztályunk groupchatjében mindenki furkálódik, vagy pletykál, vagy vitatkozik. Olyan emberek között akarok lenni, akik törődnek velem. Ha ez nincs így, akkor szívesebben vagyok egyedül.

– Nos – mondom megvonva a vállamat –, lefoglal az írás, ahogy már említettem. Meg az ünnepi roham a Corában.

Erre már kapok némi reakciót – anya összehúzza a száját, miután apa rápillant. De nem hibáztathatnak. Az írás az egyetlen, ami segít.

– Büszkék vagyunk az írásaidra – mondja apa, miközben megveregeti a vállamat. – De nem tehetsz fel mindent egy lapra. Barátokat kell szerezned.

– *Vannak* barátaim – mondom, majd kinyújtom a kezemet. – A twitteres ismerőseim a barátaim. Jordan és Sadie a barátaim. Monique a barátom.

Anya hátrahajtja a fejét, és felsóhajt. Apa összeszorítja az ajkait.

– Monique nem a szerkesztőd? – kérdi apa. – Ő nem számít.

– És az online idegenek sem – csattan fel anya. – Nem ismered őket.

– Monique szó szerint a mentorom a végzős projektben – felelem, oldalra fordítva a fejemet. – O’Conner igazgatónak kellett jóváhagynia, emlékszel? Ő egy hús-vér ember, és azt mondja, le van *nyűgözve* tőlem. Csak azért vette át az írásaimat, mert követett Twitteren! Ebből minőségi kapcsolatok szülehetnek.

– Nem erre gondoltunk – folytatja anya. – Nem normális, hogy felnőttekkel barátkozol. A korodbeli gyerekekkel kellene időt töltened.

Lehetetlen megérteni a szüleimet. Az egyik percben még a főiskoláról beszélnek, a következőben meg azt mondják, hogy nem szórakozom eleget. Nem tudom, mit várnak tőlem. Persze, néha végiggörgetem az Instagramot, és féltékeny leszek, ha meglátom a kortársaimat bulizni, vagy hogy együtt nyaralnak Atlantában. Másrészt, nem tudom, mit tennék, ha én is velük lógnék. Hallottam Jordant és Sadie-t a sportról és táncról beszélgetni, meg hogy hány kilót kellene leadniuk az embereknek. A velük töltött

időm hatvan százalékában elveszettnek érzem magam, és nem vágyom arra, hogy felzárkózzam hozzájuk.

– Ez nem ilyen egyszerű – válaszolom. – Sok időt töltök korombeli gyerekekkel. Sok gyerek dolgozik a Corában, emlékszel? Sok gyerek, akiket a suliból ismerek, mint például Josh Sandler és Liv Carroll. Emlékeztek rájuk?

Kihagyom aényt, hogy Josh pokolian idegesítő, és hogy a műszakjaim nagy részét Liv és a szuper szűk egyenruhája bámulásával töltöm, miközben ő a vevőkre vár; úgy ítélem meg, hogy a szüleimnek erről nem kell tudniuk.

– De te soha nem mozdulsz ki sehová – kontrázik apa. – Nem mész el iskolai bálókra, sem klubokba. Senkit sem hozol haza. Nem akarunk sarokba szorítani. De talán ez olyasmi, amit meg kellene beszélnünk Laurával.

Összeszorítom az ajkaimat. A terapeutámmal sokat beszélgettünk az iskolai és városi gyerekekről. Nincs szükségem arra, hogy apa és anya beleszóljanak, miről beszélgesünk – bármi is legyen ez az izé, amit felhozhatnék. Sokkal fontosabb dolgokról kell beszélnem vele.

Azt már elfogadtam, hogy valószínűleg nem lesznek közeli barátaim a középiskolában. Én csak annak örülök, hogy már majdnem vége van. De ezt képtelenség magyarázni anyának és apának anélkül, hogy ne aggódnának. És én még csak meg sem akarom próbálni.

– Azt hiszem, ki kell szellőztetnem a fejem – mondom a kezemet az asztalon pihentetve. – Kocsikázhatok egyet?

@JosieAzÚjságíró: Azt hittem, a lázadó tinédzser korszakom király lesz, de eddig csupán azt tudtam kivitelezni, hogy Tarantino-filmeket nézsek apám háta mögött (nem éri meg)

2. FEJEZET

Az a legjobb abban, ha valaki tizenhét éves, hogy végre vezethet. Nem mehetek el, amikor csak akarok, mivel nincs saját kocsim, de felüldülök, amint foghatom a kormányt. A vezetés arra emlékeztet, hogy létezik egy másik világ odakint. Az élet nem csak a városunkról és a középiskolánkról szól. És az sem számít, mennyire ez a látszat.

Például a Dairy Queen is tíz percre van a házunktól.

Mindig is szerettem írni, de az a tény, hogy fizetnek a cikkeimért, most már határozottan növeli az élvezetet. Többé nem kell könyörögnöm senkinek, hogy turmixot vegyen nekem, és elrejtse a bizonyítékot. Próbálkozom, tényleg. De ez a diéta, amit anya erőltet, nem működik. Mindent megtettem: pontokat és kalóriákat számoltam, felhagytam a tejtermékek és a gabonafélék fogyasztásával, valamint elsajátítottam az „egészséges életmódot”, amibe anya annyira beleásta magát. Egyik sem működött. Néha vagy sikerül leadni maximum hét kilót (ami visszajön rám két hónap után), vagy semmi sem változik. Nem éri meg. Azt kívánom, bárcsak megértené ezt anya.

Még mindig tele vagyok a vacsorától, úgyhogy elsuhatok a Dairy Queen mellett a főút irányába. Meleg, déli levegő áramlik be a nyitott ablakokon; rádió szól a háttér-

ben. Anya utál zenét hallgatni, miközben vezet, de amikor én ülök a volán mögött, mindig bömböltetem.

A telefonom hirtelen élesen megcsörren, mire én az anyósülésre pillantok. Sosem volt elég hangos a hangereje ahhoz, hogy otthon meghalljam, főleg mert inkább üzenetet írni szeretek, mint telefonálni. Az egyetlen ok, amiért most bekapcsolva van a hangja, az az, hogy ez anya és apa egyik arany szabálya. Lehúzódom, és leparkolom a kocsit.

Monique az.

Valamilyen oknál fogva azt gondoltam, hogy a verseny miatt hívnak. A szívem rögtön reszketni kezd, és a szorongás újra felerősödik. Monique valószínűleg elolvasta a legutóbbi cikkemet. Máris. Istenem! Kezdődik előlről: a szapora légzés, a cikázó gondolatok, a mentális blokk.

Minden rendben van. Minden rendben van. Valami kedveset fog mondani.

Mégis arra gondolok, talán más okból hív. Talán utálta, amit írtam. Lehet, hogy annyira rossz lett, hogy nem akar tőlem többet olvasni, és nem hajlandó megírni a jelentést az iskolámnak a fejlődésemről. Így megmarad ez a borzalmas melóm a jelentés nélkül, aminek eredményeként megbukok a végzős évemben.

De nincs is szükségem ilyen földre döngölő, szörnyű csapásokra. Már a kínos hallgatásuktól is rosszul vagyok. Utálom őket a személyes beszélgetésekben és telefonon is. Sosem tudom, mit mondjak. Sosem tudom, hogyan kellene beszélnem. Végül a csend egyre erősebben csap le rám, míg el nem fogy a levegőm.

A csengés abbamarad. Megszorítom a kormányt, és lenézek. Alig tart egy másodpercig, hogy újra elkezdjen csörögni. Mély lélegzetet veszek. Mielőtt berezelnék, fogadom a hívást, és a fülemhez tartom a telefont. Minél gyorsabban elkezdünk beszélni, annál hamarabb oldódom fel. Talán.

– Szia – szólok bele. Remeg a hangom. Remek! Remélhetőleg nem vette észre.

– Hé, Josie! – Monique hangosan beszél. Aggódok a hangom miatt, de olyan, mintha őt ez egyáltalán nem érdekelné.

– Remélem, nem rosszkor hívlak.

– Nem, nem – felelem, megrázva a fejem, bár ebből semmit sem láthat. – Csak eljöttem egy kicsit kiszellőztetni a fejem vacsora után. Hogy vagy?

– Végre itthon, és nagyon jól érzem magam – feleli nevetve. – Jó sokáig ültünk az irodában, próbáltuk betartani a határidőket az ünnepek előtt, és hát a téli New York egyáltalán nem olyan, mint a filmekben. De ha már a határidőknél tartunk, szerettem volna beszélni veled a cikkről, amit nemrég küldtél.

– Ó! – Ég a gyomrom, kicsit szorosabban fogom a telefonot. Valahányszor megjegyzései vannak, kedvesen adja elő, de könnyebb nem személyeskedésnek venni, ha azokat e-mailben írja le. – Befejezted? Máris?

– Bizony! – Megnyomja a b-t. – Nem tudtam letenni. Amit arról mondtál, hogy a fekete filmkészítők munkáit csak akkor értékelik, ha a fekete karakterek szenvednek bennük, az igazán megérintett. Azt hiszem, mindig is észleltem, hogy csak a valóban súlyos kérdéseket boncolgató filmek nyerik el a neves díjakat, és a szórakoztató filmek, mint például az *Amerikába jöttem*, esélyt sem kapnak.

– Aha – felelem, és megköszörülöm a torkomat. – Bár csak minden film egyenlő esélyekkel indulna! Például, amikor nagykorúvá cseperedő, fekete srácokról szólnak a filmek, akik csak simán élnek az életüket, az emberek nem igazán kapják fel a fejüket. Míg ha az egész a nyomorúságot és szenvedést mutatja be, mint *A boldogság ára*, máris zabálják, mint a cukrot. Vagyis a közönséget csak a feketék szenvedése érdekli olyan nagyon? Úgy érzem, azt tanították nekünk, hogy a fájdalomról szóló történetek a fonto-

sabbak. És ebben lehet igazság. De nem kell az egyedüli történeteknek lenniük.

– Zseniális – mondja Monique. A szívem csordultig van örömmel. Mindig úgy gondoltam, hogy a cikkeim fontosak, de ez nem jelenti azt, hogy mindenki más szerint is. Monique dicsérete valósággal felvillanyoz. – És olyan jól fogalmaztál. Esküszöm, minden beküldött esszéddel egyre jobb és jobb leszel.

– Ó! – felelem, és közben mocorgok az ülésben. – Váó! Nagyon köszönöm.

A bókok kínosak számomra, sosem tudom, hogyan reagáljak rájuk. Szerénynek és kedvesnek akarok tűnni, de nem akarok meglepettséget mímelni. Az *írás* az én asztalom.

Tudom, hogy mindig van lehetőség ügyesebbnek lenni, de alapjáraton vagyok jó benne. Azóta tudom, mióta Monique először olvasta el a blogom bejegyzéseit, majd írt egy e-mailt, amiben megkért, hogy írjak filmesszét az *Essence* magazin számára. Azóta tudom, mióta közöltem vele, hogy tizenhét vagyok, és kiakadt ezen. De akkor is jó érzés hallani.

– Van benne potenciál, hogy igazán átütő legyen – folytatja Monique. Hátradőlök, és magamba szívom a szavait. – Kívánom, hogy nagyobb figyelmet kapjon ez a munkád, annak ellenére – vagy éppen azért –, mert olyan fiatal vagy.

– Az jó lenne – válaszolom, miközben a farmeromba kapaszkodok. Nem tudom, mi mást mondhatnék. – De nem akarom, hogy az emberek csak a korom miatt figyeljenek fel rám, érted? Azt akarom, hogy szeressék a munkámat.

– Értem – válaszolja Monique. – De köztünk szólva, jóval tehetségesebb vagy, mint néhány munkatársam.

Nevetek, de elhalónak hangzik. Olyan jó lennék? Ettől röhögcsélni támad kedvem.

– De mindegy is, csak azért akartalak felhívni, hogy tudd, mit gondolok – folytatja. – Tudom, hogy az e-mailjeimben mindig megemlítem, milyen tehetségesek tartalak,

de biztosnak kellett lennem benne, hogy tényleg tisztában vagy vele. Még csak nem is potenciál kérdése, Josie. Te már író vagy. Csak annyit kell tenned, hogy tovább dolgozol. Mire annyi idős leszel, mint én, a tenyeredből fognak enni az emberek, ha nem teszik azt máris.

– Bárcsak így lenne. – Felsóhajtok. – Senkit sem érdekel, hogy írok. A szüleim furcsának tartanak, és bár a testvéreim néha odafigyelnek rám, tudom, hogy csak próbálnak felvidítani. És nem beszélek erről egyik gyerekkel sem a suliban. Nem hiszem, hogy megértenék. Az egyetlenek, akik igazán figyelnek, azok a twitteres követőim.

Megbánom, amint kimondom ezeket a szavakat. Azért hívott, hogy megdicsérjen, nem azért, hogy a suliról panaszkodjak. Nem akarom, hogy azt higgye, csupán egy hisztis tinédzser vagyok.

De Monique nem teszi le a telefont. Nem is gondoltam, hogy letenné, de olykor nehéz ezeket a nevetséges gondolatokat lerázni magamról.

– Ó, a sulis! – Monique elég sokáig sóhajt ahhoz, hogy úgy hangozzon, mintha énekelne. – Csajszi, egyáltalán nem hiányolom. De ne érezd magad rosszul emiatt! Egyszerűen nem a te közeged. És ezzel nincs is semmi baj, oké? Bárhol megtalálhatod a neked való embereket. Még ott is, ahol nem számítasz rájuk. És még rengeteg idő van megtalálni őket. Ez a legjobb része a felnőtté válásnak.

Felmosolygok az égre a szélvédőn át. Annyi része van még a világnak, amikkel nem találkoztam – filmek, amiket nem néztem meg, kérdések, amelyeket nem tettem fel, országok, ahol még nem jártam, emberek, akikkel még nem találkoztam. A valódi világ nem is olyan kicsi. Bizonyos napokon ez a gondolat tartja bennem a lelket.

@JosieAzÚjságíró: volt már olyan, hogy elolvastatok egy e-mailt, és sírtatok

3. FEJEZET

Maggie mindig elfoglalja magát *valamivel*. Mindig beleveti magát egy új projektbe – inspiráló idézeteket tesz ki a falára, dúlaképzésen vesz részt, idetartozik még a nyers ételes diéta bevezetése is (ami a *legszörnyűbb* volt mind közül). Mi, többiek pedig mindig bevonódunk valahogyan.

De a Tüköridő olyasmi, amit nem bánok. Nem is igazán tudom megúszni, mivel hárman osztozunk egy fürdőszobában. És ez csupán az egyik módja annak, ahogy Maggie segíteni próbál. Mint amikor pozitív üzenetekkel teleírt kis cetliket ragasztgat ki mindenhova a házban, vagy amikor *nyugisarkot* csinált nekem babzsákokkal és nyugtató zenével az Alice-szel közös szobánkban.

Értékelem az erőfeszítését. Csupán arról van szó, hogy a szorongásom nagy része pont abból ered, hogy az emberek túlzottan odafigyelnek rám. Nem tehetek róla, de rengeteget kattogok ezen. Vajon túl nagy teher vagyok? Zavarom őket?

Úgy tűnik, már mindenki lent van, hogy segítsen anyának készülődni. Ami azt jelenti, hogy túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy megnézzék, mi van velem. Ami azt jelenti, hogy csak az enyém a fürdőszoba. Szükségem is van rá.

Miután tegnap nem hallottam a versenyről, azt hiszem, nem kerültem be. Hozzászoktam már az elutasításokhoz – ha rendszeresen elküldöd különböző magazinoknak az írásaidat, hozzászoksz –, de attól még fáj.

Félresöpröm a hajamat az arcomból, hogy szemügyre vehessem magamat a tükörben. Kicsit karikás a szemem, és van pár száraz folt a számon, de egyébként jól nézek ki. Az a szabály, hogy azzal kell kezdenünk a napot reggel, hogy valami pozitívat mondunk magunkról a tükörben.

Eltartott egy ideig, de mára megszerettem az arcom. A bőröm sötétbarna, az ajkam telt, az orrom pedig valami olyasmi, amit Beyoncé „néger orrnak” nevezne. Nagyon cuki arcom van, az orcáim külön feldobják. Anya még mindig szereti megcsipkedni néha, mintha kisgyerek volnék. És a hajamon is sokat alakítottam. Nincs éppen afrofrizurám, de épp elég hajam van. Elmosolyodok.

Őszintén szólva, nincs szükségem erre. Nem hiszem, hogy ronda vagyok. De Maggie azt mondja, ez az egész nem a *testi szépségről* szól, hanem a *belső békéről*, vagy az önbizalomról, vagy valami hasonlóról. Szóval kinyitom a számat, és azt mondom:

– Okos vagy, kedves és tehetséges. – Úgy hangzik, mint valami okosság Barney-tól.

Elég könnyű szeretnem az arcomat. A testem többi része az, amin még dolgoznom kell. Felhúzom az atlétafelsőm, amiben aludtam. Nézem, ahogy a hasam kibuggyan. Azt gondolom, ez csak amolyan szokás, hogy ilyenkor behúzom a hasam. Felszabadító és egyben kiábrándító érzés minden alkalommal, amikor kifújom a levegőt.

Laura, a terapeutám és én az életem újrendezésén dolgozunk – én így hívom ezt a folyamatot, és az egész valamelyest a tévére emlékeztet. Arról van szó, hogy az ember elkezd más megvilágításban ránézni a saját helyzetére.

Szóval igyekszem nem ráncolni a szemöldökömet, ha a hasamra pillantok. Nem kellene, hogy ilyen nagy legyen, de nincs ezzel semmi baj, mert mindenkinek másmilyen a teste. És engem nem zavar a hasam, amennyiben csak én látom. Próbálok Micimackóra gondolni, és arra, hogy őt mindenki szereti. Ő haspólót hord, és tulajdonképpen egy

divatikon. Ez a gondolat megmosolyogtat. Megsimogatom a saját pocakomat, jobbra-balra dülöngélve a tükör előtt. Semmi baj sincs a pocakkal. A pocakok aranyosak, és ott vannak benne a fontos belső szerveink.

– Fájnak?

Hirtelen tágra nyílik a szemem, ahogy meglátom Alice-t a tükörben. Magasabb nálam, ami nem is olyan nagy kihívás, tekintve, hogy én alig vagyok magasabb százötvenhárom centiméternél. A sál még mindig rajta van, és a hálóinge szinte lóg a kis testén. El kell hessegetnem a zsigereimben felébredő féltékenységet.

– Micsodák? – kérdezem, és a karjaimat mozgatva megköszörülöm a torkomat.

– A striák. – Pillantása a hasamra vándorol, mielőtt még ráhúzhatnám a trikómat. – Maggie hasán akkor jelentek meg, amikor várandós volt Cashsel. Pedig néhány percenként sheavajat kent rá.

– Emlékszem. – Megrázom a fejem, miközben eszembe jut az emlék. Tizenhárom éves voltam, épp elég idős ahhoz, hogy a szüleim elbeszélgessenek velem arról, hogy várnom kellene a házasságig. – És nem, nem fájnak.

Nem úgy tűnik, mintha szándékosan azt akarná, hogy rosszul érezzem magam, de Alice-nél sosem lehet tudni. Ha nem is állt szándékában, azért csak sikerült a mondatának belém marnia. Immár nem csak a saját hangom mondja, hogy baj van a testemmel. A normális embereken nem szabadna striáknak lenniük. Nem is tudom, én hogy szereztem az enyéimet: mély hullámok a hasam szélein, sötétebbek, mint a bőröm többi része.

– Nos, azt hiszem, akkor nem kell aggódnod miatta – mondja, miközben lerántja magáról a sálját, majd megsimogatja a hajfonatait. – Maggie még mindig csinálja a Tüköridőt?

– Á, igen. – Próbálok nem forgatni a szememet közben. – Három hónapot mentél el. Nem sok minden változott.

– Hmm. – Összeszűkül a szeme, miközben önmagát tanulmányozza. – Szeretem a szememet. Mogyoróbarnának tűnik.

– Mivel barna szemed van.

– Azt mondtam, hogy mogyoróbarnának tűnnek – mondja, és csóválja a fejét. – A szemem bármilyen színt fel tud venni, amelyet csak én akarok.

Nem tudom eldönteni, komolyan gondolja-e, amit mond, vagy sem. Alice mindenből viccet csinál.

Felveszem a hálaadásnap-i ruhámat (egy narancsvörös virágos ruha, amibe szerelmes vagyok), mielőtt levonulok a lépcsőn. Anya már a konyhában van, apát, Maggie-t és még Casht is fakanállal a kezében ugráltatja. Lépek egyet hátra, de a kanállal felém mutat. A francba! Meglátott.

– Miért öltöztél ki máris? – hunyorog. – Attól még segítened kell.

– De már késő van. – Ránézek a hangosan ketyegő faliórára. Tizenegy óra van. – Egy órán belül megérkeznek a vendégek. Ismered Denise nénit.

Apa felnevet. Anya gyilkos pillantást vet rá, mire ő visszafordul a pulykához.

Denise néni és az új férje, akinek a nevét még nem voltam képes megjegyezni, előbb jönnek, mint vártuk. Háromszor csöngetnek. Anya nyomatékkal rám pillant. Maggie terít, Cash segít neki, a szüleim pedig még mindig főznek. Ki tudja, mikor jön le Alice? Ez azt jelenti, hogy nekem kell szórakoztatnom őket. Tudom, hogy nem lenne indokolt, de a szorongásom az ő közelükben mindig fellobban.

– Josie! – ölel Denise néni a mellkasához. – Ó, nézzenek oda, mekkora vagy!

Megborzongok. Az sem segít, hogy Denise néni olyan vékony, mint a kisujjam. Hátrahúzódik, a testemet vizslatja. A mellkasa egy pontját bámulom, amely világosabb, mint testének többi része. Talán egy anyajegy.

– Hogy állnak a főiskolai jelentkezések?

– Jól – megvonom a vállamat. – Előjelentkeztem a Spelmanre, most pedig várom a visszajelzésüket.

– Ó! – mondja, és az arcomhoz szorítja a kezét. – A nővéred nyomdokaiba lépsz, mi?

– Ami azt illeti, én előbb akartam odamenni, mint ő – dörmögöm. – Úgyhogy inkább ő lépett az én nyomdokaimba.

Denise néni úgy mosolyog rám, mintha kisgyerek volnék.

– Hát persze – mondja. – Hát persze, édesem.

Elsuhan mellettem, és magával húzza a férjét. Belesek a konyhába. Máris elkapta anya és apa figyelmét. Így van még pár percem, hogy elbújjak mindenki elől. Mielőtt rácsodálkoznának, hogy hol vagyok, szépen visszakocogok a lépcsőn.

Alice és én egy szobában alszunk, amíg itthon van. A táskái túl közel vannak az ajtóhoz, szóval be kell húznom a hasamat, hogy beférjek. Felrúgom az egyik bőröndjét, amit simán okozhatott az ajtó is.

Leveszem a telefonomat a töltőről. Anya utálja, ha a családi összejöveteleknél telefonozni kezdünk az asztalnál, de ez ritkán történik meg, még hálaadásakor is. A végén mindenki csoportokban üldögél a ház különböző pontjain. Már a látszatát sem keltjük annak, hogy az asztal körül ülünk. Nem fogja észrevenni a telefonomat, amennyiben mindenkinek köszönök.

Egy cikket olvasok arról, hogyan alakult a Boyz N the Hood. Az ajtó zárva marad, miközben olvasok, még akkor is, amikor hallom a bejárati ajtó nyílásának hangját, és azt is, ahogy beszélgetnek és nevetnek odalent. Alig hallom meg az e-mailes értesítőm hangját.

Látom a szokásos spam e-maileket a volt férjek utáni kémkedési módszerekről, főiskolai hirdetésekről... ámde.

Ámde!

Jött egy a *Deep Focus* magazintól is. Megnyitom, és próbálok nem felsikítani.

Kedves Josephine!

Gratulálok! Önt választottuk a Deep Focus Tehetségkutató győztesének. Az idén beérkezett pályamunkákat egy tizenöt fős, írókból és szerkesztőkből álló zsűri nézte át, akik egyben a legjobb munka kiválasztásában is részt vettek. Válaszunkkal azért késlekedtünk, mert a bírálóinknak nehéz volt választani a négyszáz döntős munka közül, de végül az Önét találták a legjobbnak. Büszke lehet erre az eredményre.

Ó!

Édes!

Istenem!

Felsikoltok. Odalent hangzavar van. Visszanézek a telefonomra.

Mint arról bizonyára értesült, a fődíj az, hogy részt vehet egy új film, az Incidens az 57. utcában sajtókampányában. A filmben az Oscar-díjra jelölt Art Springfield, Grace Gibbs és a debütáló Marius Canet szerepelnek. Mivel a Deep Focus együttműködik a Spotlight Pictureszel, Önnek a stáb minden tagja a rendelkezésére áll, de a fő feladata az lesz, hogy írjon egy portrét Mariusról, aki dicsérő kritikákat kapott a teljesítményéért. Két héten át részt fog venni a sajtóeseményeken Los Angelesben, Austinban, Chicagóban és New Yorkban, ahol az irodáink vannak. A Deep Focus állja minden utazási és szállásköltségét. Ezen kívül kap ötszáz dollár jutalmat készpénzben.

Nagyon örülök, hogy csatlakozik a Deep Focus csapatához. Egész megbízatása alatt én leszek a menedzsere, ami azt jelenti, hogy a sajtókörút során én fogom megszervezni az interjúkat, eseményeket és az utazást. Ezen kívül én leszek az első, aki elolvassa cikkének végleges formáját, mielőtt azt átadnánk a szerkesztőcsa-

patnak. Amennyiben a fentiekkel kapcsolatban kérdése merülne fel, kérem, forduljon hozzám bizalommal.

Csatoltam egy szerződést is ehhez az e-mailhez. Kérem, a lehető leghamarabb olvassa át alaposan, és írja, valamint írassa alá az egyik szülőjével, mivel aláírt szerződés nélkül nem tudunk továbblépni.

Ezt követően levélben kap majd egy Deep Focus sajtóigazolványt, amelyet a megbízatása alatt köteles lesz viselni. Miután a szerződést aláírta, jövő hétvégén repülővel elhozzuk Los Angelesbe a film vetítésére, illetve az azt követő sajtókonferenciára. Amennyiben ezt elfogadja, hamarosan jelentkezem a további részletekkel.

Alig várjuk, hogy együtt dolgozhassunk Önnel!

A legjobbakat kívánja:

Lauren Jacobson

A Deep Focus magazin reklámmenedzsere

Remeg a kezem.

Én. Megnyertem a versenyt. Én.

Amikor először írtak nekem, hogy bekerültem a döntőbe, közölték, hogy kétezren jelentkeztek, akik közül négyszáz embert választottak ki. És *négyszáz* emberből pont én lettem a nyertes. Nem tűnik valóságosnak. A kedvenc magazinom sajtómenedzsere most küldött egy e-mailt. Írni fogok egy cikket a kedvenc magazinomnak. *Én, én, én.*

Fel sem fogom, milyen nagyban hozzájárulhat ez a karrierem előrelendítéséhez. Az elmúlt negyven évben a *Deep Focus* volt a popkultúra olvasztótégelye. Bárki, aki számít, szerepelt a címlapjukon, beleértve, de nem kizárólagosan:

- Klasszikus sztárzenészeket, mint a Beatles, Michael Jackson vagy David Bowie.
- Modern sztárzenészeket, mint Adele, Kendrick Lamar vagy Lorde.
- A királynőt (Beyoncé).

- Színészeket, mint Heath Ledger, Denzel Washington, Cate Blanchett, Natalie Portman, Keira Knightley, Andrew Garfield, Issa Rae...

Ennek gondolatába is beleszédülök.

Mindig is faltam az írók, rendezők és színészek portréit, még akkor is, ha biztos vagyok benne, hogy a legtöbbször megrendeztettem. Itt a lehetőség, hogy végre a saját szememmel lássam, hogyan működik ez az egész. Hogy lehet ezt belefoglalni egy önéletrajzba? Egy különleges keretbe írva, csillogó betűkkel és csillámporral?

Ez segíthet majd még több szabadúszó melót szerezni. Nagyobb dolgokhoz vezethet. Hiszen a *Deep Focus*-ról beszélünk az Isten szerelmére! Ezek után azt csinálhatnék, amit csak akarok.

A számhoz tartom a kezemet. Az ideges nevetésem keveredik egy újabb sikollyal, amitől olyan lesz a hangom, mint egy megbokrosodott lónak. Még csak nem is érdekel. Persze, még nem mondtam el a szüleimnek, hogy a fődj az, hogy öt különböző városban lógok majd együtt egy csapat színésszel, egy rendezővel és más filmkészítő emberekkel. Persze, szorongok is és tény, hogy utálok túl sok olyan ember közelében lenni, akiket nem ismerek.

De hát *istenem*, a pozitívumok bőven ellensúlyozzák a negatívumokat. Itt az alkalom, hogy végre valami izgalmasat csináljak. Itt a lehetőség, hogy nagyobb léptékben műveljem azt, amit szeretek. Itt a lehetőség, hogy komolyan vegyenek, mint író.

Két újabb ablakot nyitok meg: egyet a színész nevének böngészésére, egyet pedig a film címéhez. Nekilátok, hogy levelet írjak Ms. Jacobsonnak. De mégis mit írjak?

– Josephine? – hallom meg anya hangját a lépcső felől.
– Gyere le!

Ó, tényleg! Mindenekelőtt meg kell kérdeznem anyát és apát.

@JosieAzÚjságíró: az én szüleim a legjobbak a világon #nemérdekelkimitmond

4. FEJEZET

Kínzás egész éjjel arra várni, hogy mindenki elmenjen. És amikor azt mondom, egész éjjel, komolyan gondolom. Eddie bácsi csak tizenegykor megy el. Anyának hívnia kell neki egy taxit. Mögé lopakodom, miközben ő a szünyoghálón keresztül figyeli a bácsit.

– Anyu?

Felhúzza a szemöldökét.

– Na, mi a helyzet?

Visszaterelgetem a konyhába. Nagy a felfordulás: félig teli tálak és üvegek, koszos edények és evőeszközök hevernek szanaszét. Apa már össze is gyűjti, és dobozokba rendezi a maradékot. Minimum a jövő hét végéig ezt fogjuk enni.

– Nos – mondom, összekulcsolva a kezemet –, kaptam egy életre szóló lehetőséget.

– Micsodát? – néz fel apa. – Ösztöndíjat?

– Ööö, nem – felelem. – Nem ilyen jellegű dolgot. De ez még annál is jobb.

Anya keresztbe teszi a karját a mellkasán, és mindkét szemöldökét felvonva, várakozón tekint rám.

– Jól van – mondom, mély levegőt véve. – Emlékeztek arra a versenyre, amire néhány hónapja jelentkeztem? A *Deep Focus* Tehetségkutatójára? Fialat újságíróknak szólt.

– Igen – feleli anya. – Emlékszünk rá. Visszajelkeztek?

– Igen – felelem. – Egy elképesztő hírt: én nyertem meg. Kétezer emberből.

– Ó, te jó ég, Josie! – mondja apa, miközben kihúzza magát. – Ez *fantasztikus!* Gyere ide!

A karjaiba húz, olyan szorosan, hogy alig kapok levegőt. A vállába kacagok.

– A *Deep Focus* – mondja, mialatt ide-oda ringat. – Josie! Olyan büszkék vagyunk rád!

– Tényleg! – mosolyog anya. – És mi a hátulütője?

– Ha igazán belegondolunk, nincs semmi hátulütője. – Megnyalom a számat. – A fődj az a lehetőség, hogy címlapsztorit írassak a magazinnak.

– Emlékszem, ezt mondtad is – válaszol apa bólogatva. – A lányunk címlapsztorit ír a *Deep Focus*nak. Tudtad, hogy Obama is szerepelt a címlapjukon?

– Kitetted a dolgozószobádban – mondom, közben nagyon igyekszem nem forgatni a szememet. – Szóval, írnom kell egy címlapsztorit arról az új filmről, amelynek Art Springfield a főszereplője.

– Art Springfield – ismétli apa. Ránéz anyára. – Úgy fest, meg kell majd néznünk.

– Persze, drágám. – Anya nem veszi le rólam a szemét. – Bökd ki, Josie!

– Oké – mondom, és nagy levegőt veszek. – Sajtótúr-
néra kell mennem a színészekkel és a stábbal, hogy pontosan megismerhessem a történetet, amiről írnom kell. A túra során az Államok öt különböző városát járjuk be két hét alatt. Az első esemény jövő hétvégén lesz Los Angelesben.

Súlyos csend telepedik közénk, anya és apa egymásra néznek.

– Ó! – mondja apa, és közben átveti a vállán a konyharuhát. – Hát, ha csak erről van szó...

Elpirulok.

– Szó sem lehet róla, hogy csak úgy egymagadban elengedlek egy országos körútra – vágja rá fejét rázva anya.
– Mit mondtál, hány városba mennétek? És mit gondolsz, mégis honnan szerzek rá pénzt?

Nagyszerű! Vitatkozik. Ha anya tényleg nemet akar mondani, akkor berekeszti a beszélgetést, mielőtt elkezdődhetne. Így akar rábírní, hogy harcoljak az ügyemért.

– Fizetik a hotelt és a repülőjegyet – mondom. – És kapok ötszáz dollár költőpénzt.

– Ötszáz dollár – ismétli el apa. – Nagy költségek, nem igaz?

– Az utazás többi költsége lehetne a karácsonyi ajándékom – vetem fel az ötletet. – Vagy a Corától kapott fizetésemet is felhasználhatom erre.

– Az a pénz az iskolára megy – válaszolja anya.

– Értem – felelem. – De egy sajtóközvetítőt sokkal többet nyom a latban, mintha simán szabadúszóként dolgoznék. Monique pedig továbbra is lehetne a mentorom meg minden.

Még nem beszéltem vele erről, de biztos vagyok benne, hogy nem bálná. Ez tipikusan olyasmi, amire a képességfelmérő projekteket kitalálták. Más tinédzserek különböző kontinensekre repülnek, hogy missziókon vegyenek részt, vagy házat építsenek. Én sajtóközvetítőt akarok, hogy építsem a karrieremet.

– Csak... – fortyanok fel. Nehéz leírni azt a sokféle érzést, ami kavargó bennem. – Mindent megteszek. Ez tényleg nagyon fontos nekem!

– Nem is tudom – feleli apa anyára pillantva. – Nagyon felelősségteljes feladatnak hangzik.

– Én pedig felelősségteljes vagyok – felelem, kinyújtva a kezem, majd számolni kezdek az ujjaimmal. – Vigyázok Cashre, amikor senki más nem ér rá. Hétfvégénként eljárak élelmiszert venni. Van állásom. Gyakorlatilag az összes főiskolai dolgot egyedül csináltam. Meg tudom csinálni.

Apa bólint. Anya megsemmisítő pillantást vet rá.

– Értem – mondja anya lassan. – Egyszerűen nem tesszük, hogy egyedül mész, én pedig nem tudnék olyan sokáig szabadságra menni, hogy elkísérjelek.

– Egyikünk sem tudna – teszi hozzá apa. – Nagyon szeretném, ha részt vehetnél ebben, de...

– Maggie elkísérhetne – szalad ki a számon. – Ő eljöhetne velem.

– Komolyan? – néz rám anya. – Ő sem tud elszabadulni a munkahelyéről, és kétlem, hogy Casht is magaddal akarnád vinni.

– És mi van Alice-szel?

Mielőtt a szüleim felfoghatnák a szavaim jelentését, betoppan a szobába a nővérem. Tudtam, hogy hallgatózik.

– Nem – csattan fel. – Nem lógok azért a suliból, hogy bébiszitterkedjek.

– Nem bébiszitterkedésről van szó – mondom. – Két évvel vagyok fiatalabb nálad. És nem kell lógnod sem. A jövő héten kezdődik a téli szüneted.

– A szünet az én énidőm – feleli, karba téve a kezét. – A barátaimmal akarom tölteni.

– Azt bármikor megteheted. Ugyan már, Alice! Még soha nem kértelek meg semmire.

– Ez hazugság. – A szemét forgatja. – Hányszor kellett elvinnem téged vezetni ahhoz, hogy átmenj a forgalmi vizsgán?

– Az más. – Felforrósodik az arcom. Csupán kétszer buktam meg a vizsgán az állandó szorongásom miatt. Akkor tört rám, amikor rám dudáltak, vagy a vizsgáztató szólt rám, hogy csináljak meg valamit, mire én levegőt sem kaptam ijedtemben.

– Nem kell veled mennem csak azért, mert erre kérsz – feleli, mintha semmit se mondtam volna. – És hogy képzeled, mit csinálnék én egész idő alatt? Követnélek és közben kötögetnék?

– Csak annyit kérek...

– Ha így folytatjátok, senki sem megy sehová – vág közbe anya. Mindketten elhallgatunk. – A saját gondolataimat sem hallom.

Alice mogorván néz. Lefogadom, hogy csak azért nem akar jönni, mert én vagyok az ötletgazda. Ha anya vagy apa kérdezte volna meg tőle, egy kicsit panaszkodott volna, de utána belemenne. Végtére is, nem arra kérem, hogy szúrja ki a szemét, hanem arra, hogy kísérjen el egy utazásra. Nem ez a világ legrettenetesebb kérése.

– Ha megígéred, hogy továbbra is az iskolai munkádra koncentrálsz – mondja apa, lassan válogatva meg a szavait, miközben anyánkra szegezi a tekintetét. – És ha meg tudod győzni Alice-t, hogy veled menjen... én nem látom akadályát.

Visszafordulok a nővéremhez. Még mindig mogorván néz.

– Alice – mondom neki, és a nyomaték kedvéért előretolom az alsó ajkamat. – Kérlek! Elmehetsz New Yorkba és Los Angelesbe, és megígérem, hogy megnézünk mindent, amit csak akarsz. Egy éven át elvégzem helyetted a házimunkát.

– Az év nagy részében itt sem vagyok. – Felnyögök, hátravetem a fejem.

– Alice – mondja anya –, nem kell elmenned, ha nem akarsz. De kedves dolog lenne tőled, ha megtennéd a húgodért.

Alice az ajkába harap. Ellenállok a készítésnek, hogy a levegőbe üssek az öklömmel. Anya fellépése erőteljesebb volt, mint bármilyen ígéret, amit tehetnék.

– Nos – mondja végül Alice súlyos, kimerült sóhajjal. A szája széle is vadul rángatózik, elárulva lelkiállapotát. – Mindig is el akartam menni Los Angelesbe. És ha találkozom...

Ujjongok, majd átölelem. Alice nem ölelkezős típus. Az oldalán elernyedt karja is ezt bizonyítja, de olyan boldoggá

tesz, hogy képtelen vagyok megállni. Apa felnevet, anya az asztalra csap, hogy figyeljünk rá.

– De amint visszaérsz, a főiskolára fókuszálsz – mondja felemelt mutatóujjal. Lábujjhegyre emelkedek. Semmi olyat nem tud mondani, amivel elrontaná a kedvem. – És azt akarom, hogy hívj. Felhívj, ne üzengess! Minden órában. Megértetted?

Többet nem hallok abból, amit mond, mert túlságos lefoglal a sikongatás, és az, hogy átöleljem.